

Fehér Imola – Tamás Kincső

KÉT NŐ, EGY KALAP

A LELKI TÁRS

Találtam a könyvben, amit küldtél, rögtön az első oldalon egy József Attila-idézetet, két sor az egész: „*Hiába fürösztöd önmagadban / Csak másban moshatód meg arcodat.*” Ez jár a fejemben reggel óta, pedig trágyahordás közben rám írt a volt férjem, hogy van egy kérdése, ami kérés. Hozzám fordul először, nyugodtan mondhatok nemet, mondja. Négy napra le kell tegye az autóját a szervízbe, ki tudnám-e segíteni egy autóval. Mondtam, a Nissant megkaphatja, ha valami baja lesz, ő marad úton vele. Nem kell messzire mennie, mondja, csak itt helyben. Még jó, hogy nem adtam oda az éhező afrikaiaknak, mondom. Vigyorgó. És reméli, hogy az autóm jófej lesz vele. S hogy a karácsonyi ajándékokkal mi legyen, beszéltem-e a gyerekekkel, vegyünk-e valamit közösen.

Nem akarok közösködni. Sokáig mentünk a fele-felével, bébiszitter fele, ruházkodás fele, ajándékok fele, fogszabályzó fele. Nemrég a fejemhez vágta, hogy miután elváltunk, hat évig ő tartotta el a gyerekeket. „*Egyszer hoztál tíz tojást, azt is anyádtól.*” Arról beszéltem éppen, hogy két éve, pontosan a Covid kezdete óta, amikor neki sorra dőltek be a bizniszei, jóformán én tartom el a gyermekeket egyedül, kicsit nehéz a magánórákkal, szállítással, üzemanyaggal, s főleg az élelemmel. Iszonyúan megsértett, hogy ilyen álvalóságot volt képes a szemembe mondani. Tavaly karácsonykor úgy elhúzott Örményországba, hogy semmit, de semmit nem hagyott a gyerekeknek. Hazajött valami csecsebecsékkel, aztán azt kérdezte, hogy neki mit hozott az angyal. A gyermekektől. Azalatt a hat év alatt, amire utalt, s amíg volt egy bérelt lakása a városban, rengeteget utazott, gondolhatod, hogy ha hetekre, hónapokra eltűnt, nem adtam be a gyermekeket árvaházba, jöttek haza velem. Mindig jöttek haza velem, amikor csak akartak. Az apjuk hegyet mászik, terepezik, vagy csak úgy passzióból kirándul. Ahol éppen akar, ő erre költ, ez a szenvedélye. Egyik évben két egész hónapot töltött Afrikában, tavaly másfelet. A gyerekek mondják, hogy tanított

ott egy szegény gyereket, egy lányt, akinek nem lenne lehetősége másképp iskolába járni. Havonta pénzt küld neki. Ettől érzi magát jobb embernek, ilyesmivel legyezgeti az egóját. Hetekig azt sem tudja, mit esznek a gyermekei, mivel mennek haza a városból, amikor délutános vagyok. Taxival. Azt mondja a lányom, amikor mondta az apjának, hogy anya vesz magának egy új autót, az azt felelte: „Kell is neki két autó, amikor Afrikában tízből kilenc ember azt se tudja, mi az, hogy autó.” Gyakran szoktam fél napokat bosszankodni a volt férjem miatt.

A válasunk egy pszichothriller. Nem akart elválni. Úgy tudtam elválni tőle, hogy közben szerelmes lettem egy fickóba. Egyetlenegyszer találkoztunk élőben, csak leveleztünk meg cseteltünk, lovas volt ő is, meg erdőjáró, azt hittem, ha a férjemmel ennyire nem találtunk, akkor most találtam valakit, akivel nagyon, most az enyém kell legyen. Hamar az idegeire mentem a megszállottságommal, volt egy nem túl jól működő kapcsolata, akkor még inogott, hogy mi legyen, végül visszaigazolt oda. Én meg magamra maradtam. Letiltott mindenhol, nem válaszolt a leveleimre. Viszont ugyanez idő alatt rengeteg új, főleg virtuális ismerősöm lett, a férjemmel együtt elveszítettem a baráti körömet, ami valójában az ő baráti köre volt, a valóságomat, ami valójában az ő valósága volt. Elveszítettem az összes fogódzómot, erre még rátett egy lapáttal, hogy alig aludtam, a gyerekeket meg elvitte magával, én voltam a rossz, a családdromboló. A temérdek virtuális ismerősöm között folyton a vadászott pasimat véltem felfedezni, akiért égtem és haltam meg, akihez oda akartam bújni, a vállára hajtani a fejemet és megpihenni végre. Csak annak a vállán lehet megpihenni, akit szeretünk. Mind mondták az ezer idegenek, akikkel napokon, heteken át leveleztem, és akik támogattak örülettel határos magányomban és valótlanágomban, hogy ők nem ő, a férfi, akibe szerelmes vagyok, ők egészen más emberek. Némelyik találkozni akart velem személyesen, némelyikre vártam órákon át a hideg autóban, hogy mégis csak a nagy ő fog megjelenni, és végre a vállára hajthatom a nehéz fejemet. Sosem jött. Messze volt, ha néha a közelemben járt is, került, mint a kígyót. Félt tőlem, félt, hogy tönkrevágom az életét, miután a férjemét épp a szemem előtt vágtam tönkre. A férfiak gyakran ismeretlenül is szolidárisak egymással.

Volt a sok bensőséges levelezőtárs között egy, akivel angolul leveleztem. Indiai, mondta, ő itt meg itt lakik, nála most ennyi és ennyi az

óra, ő nem az, akinek én hiszem. Sokáig azt hittem, egy másik, régi ismerős, barát, szerelem, akivel az első válási kísérletem alatt találkoztam, amikor a keresetet beadtam ugyan, de elválni nem tudtunk, nem jelentünk meg a tárgyaláson, mert aznap reggel is együtt ébredtünk depressziósan, ugyanabban az ágyban. Három évre rá valahogy sikerült végigvinni a dolgot, de a férjem még a bírósági tárgyalás reggelén is kért, igyunk meg egy pohár bort és beszéljük át a dolgainkat. Reggel. Nyolckor. Bort. Amikor kilenckor válóperem van. Nem, válaszoltam. És elváltunk, és ennek már több mint nyolc éve.

Az indiaival folytattam a levelezést, nagyon megkedvelt, mindig azt mondja, inspiráló vagyok számára, még ilyen érdekes, gazdag nővel nem találkozott. Lelkileg gazdag. *Bold.* Így mondják angolul. Mindig elkérdezi a gyerekeket, a munkámat, elmesélek neki mindent, abszolút mindent. Mindenkinél többet tud rólam. Egy nálam fiatalabb, kimondottan jóképű indiai srác, azóta már kevésbé srác, megnősült, van egy lánya. A mai napig levelezünk, igaz, egyre ritkábban. Általában ő ír rám, olyankor gyorsan elmondom, ami fontosnak tűnik. Márciusban leveleztünk utoljára. Ma megmutatta az egyéves kislányát, és azt mondta, szeretné, ha olyanná cseperedne, mint én. Nem tudtam, mit válaszoljak erre, annyi akadály, tiltás és nehézség ellenére váltam azzá, aki vagyok, hogy ilyen szülőnek nem tanácsolhatsz. Ne értsd meg a gyermekedet. Ne érdekeljen, ki ő, hadd találja ki magát. Mondd meg neki, ki akarod, hogy legyen, mit óhajtasz neki szakmának, milyen férjet képzelsz melléje. S akkor majd kénytelen lesz pont az ellenkezőjét cselekedni minden téren. Hogyan lesznek a mai, végsőkig megértett és kiszolgált gyermekek edzetek, mint mondjuk én, nem tudom.

De nem erről akarok írni most. Azt akartam elmondani, hogy milyen jó, ha van egy lelki társad. Aki mellett az lehetsz, aki legjobban szeretsz lenni. Mindenkiel másak vagyunk, minden új és régi kapcsolat, még a szüleinkkel való is, egy másik arcunkat, egy másik önmagunkat villantja meg. Ezért nem bánom a fiatalkori szerelmeimet és barátságaimat, minden fiú, férfi más nőt, más embert hozott elő belőlem. És az ma mind én vagyok. Talán erre érti indiai barátom a gazdagot. Ők nem így szocializálódnak, náluk nincs ilyen nagy szabadság bejárni a személyiség tereit. Meghívott az esküvőjére. Persze, nem mentem el. Pedig szép esküvő volt, igazi hagyományos, indiai ruhákban, sok fényes csillogással. A felesége orvos. Legalább nem kell aggódnom érte,

gondját viseli rendesen. Ő mindig aggódik értem, és szinte könyörögve kér, hogy vigyázzak magamra és a gyermekeimre. Bármikor, amikor magányos vagyok, ráírhatok. Azonnal visszaír. Addig ül velem a cseten, amíg csak igénylem. Aztán hosszan, nagyon hosszan elköszönünk egymástól.

Sosem gondoltam volna, hogy a munka, a ló és a gyerekek mellett lesz energiám oldalas leveleket írni. És lám, van. Te is egy másik oldalamat mutattad meg. Köszönöm. Ezek a levelek sokat jelentenek most, nem tudom, meddig tart, hogyan alakul a mi kapcsolatunk, de ezért kelek fel minden reggel. Kiránt az ágyból. Soha, soha ilyen jól nem voltam.

PÉTERREL

Tegnap elmaradt a levél. Kedves tőled, hogy küldtél sms-t, hogy foglalkozzak inkább Péterrel, a válasz megvár, végig ott motoszkált a fejemben, amit írtál; nehezen tudtam elengedni – vannak témák, amelyek felett nem tudok elsiklani. Ma újraolvastam, jobb így, kicsit elmerülök a soraidban, mert nem találok itthon a helyem. Felmostam a konyhát, elmosogattam, nekifogtam karácsonyi díszeket fabrikálni. Hirtelen hatalmas úr támadt bennem.

Péter jóval korábban érkezett a vártnál, hajnali fél hétkor (tudom, az neked egyáltalán nem korán). Hívott telefonon, hogy engedjem be, nyomjam meg a gombot, mert hideg van, cudarul fázik odakint. Hiába nyomta a csengőt, úgy látszik, a hideg miatt elromlott, legalábbis ideiglenesen beragadt. Lehet a mínusz fokok rossz hatással vannak a rendszerre – a kaputelefonok átka. Álldogálhatott egy ideig, míg rájött, így sosem engedem be, messengeren hiába írt, nem kapok értesítést. Amint hívott, gyorsan magamra kaptam a puha piros köntösöm, és ajtót nyitottam. Álmosan hunyorogtam, ő meg ott állt vasalt nadrágban, fekete szövetkabátban, rózsával a kezében, vacogó fogakkal. „Szia, édes! Hiányoztam?” – kérdezte egy sármos mosoly kíséretében, picit szemrehányóan, hogy ennyit kellett az ajtóban ácsorognia. Meg se várta, hogy igent mondjak, megcsókolt és ölbe kapott. Abban a pillanatban mindent elfelejtettem, amit mondani akartam, jólesett engedni a kísértésnek és nem gondolni semmire, csak élvezni, hogy csókol, ölel, akar. És ölelt, és csókolt, és akart. Szeretem az izmos karját, amivel puhán, finoman átölel. Nincs nagyon kigyúrva, szép izmos, futni jár és bicikli-

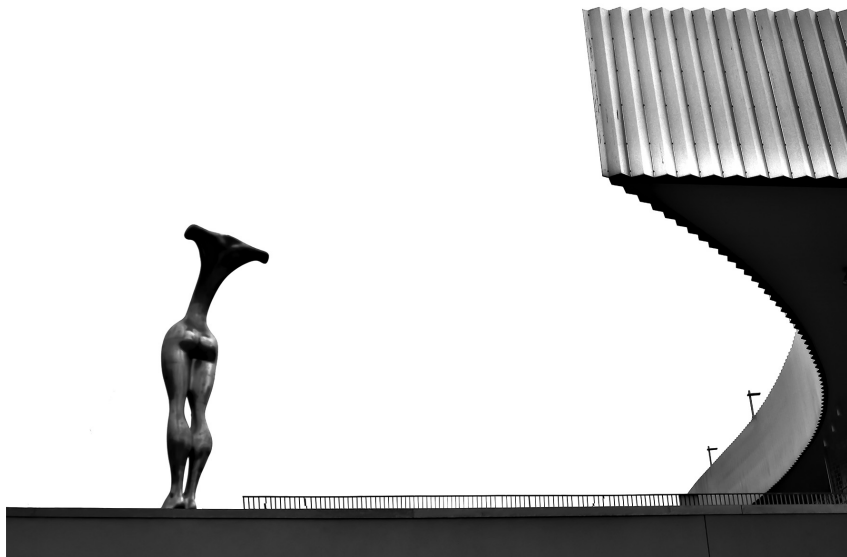
zik. Nekifogott csikungozni, megígérte, megtanít néhány mozdulatra, hogy hozzuk felszínre a belső *csít*. Ezen sokat kacagtunk, hogy ez lesz a szombati terv, megtalálni a *csímet*...

Küldök hamarosan fényképet. Készült egy nagyon jó közös fotó rólunk nyáron egy tóparton. Kíváncsi vagyok a véleményedre, milyennek találsz. Azt mondtad, jó emberismerő vagy, hát próbára teszek. Egy barátomnak megmutattam, buddhista, azt mondta, nem nekem való, nem ő az igazi. Rákérdeztem, miből gondolja; mosolygott, mondván, megérzés. Szerintem meg igenis hozzám való, és most sármosabb, mint valaha; érzek benne valami elemi lüktetést, erőt, elhatározást.

Eligazítom a tincseket a szeméből, és nézem, ahogy elégedetten nyújtózik, majd magához húz. És mosolyog, megnyugtatóan kedves a mosolya. Délig ki se szállunk az ágyból, végül a gyomrunk kerget ki. Pirítok kenyeret, aranylóan olvad rajta a vaj, serceg a tojás alatt az olaj, míg ő felvágja a sajtot, szalámit – minden olyan idilli. Szürcsölöm a dupla eszpresszómát, becsukom a szemem és elképzelem, hogy ezentúl minden nap ilyen lehetne. Majd felé fordulok: „Maradj még! Mi lenne, ha egy hétig itt maradnál Szatmáron? Amúgy is home office-ban dolgozol.” Számított erre a kérésemre, és elkapta a derekamat, megpörgetett, majd a szemembe nézett: „Legközelebb, bébi.” Igazából azért jött, hogy valami fontosat megbeszéljünk. Ki szeretné bővíteni a cégét és külföldi leányvállalatot nyitni, ehhez viszont kellene egy jó kapcsolattartó személy, megfelelő angoltudással. Rám gondolt. Költözzek hozzá, és próbáljunk meg ott egy közös életet felépíteni. Nem tudtam, mit válaszoljak. Erre nem számítottam. Nemrég még te kérdezted, költöznék-e valahova, most meg Péter teszi fel a kérdést. Élesben. Komolyan kérdezi, átgondolta, megtervezte. Jó lesz. Azt mondja, jó csapat vagyunk. Körülnézek, ez még mindig idilli helyzet, végül is ezt akartam, hogy együtt legyünk.

A kenyér kissé odaégett, kaparom a sarkát, míg ő a szeme sarkából figyel. Kavargatja a kávéját, amiben már rég elolvadt a cukor. Nem tágít. „Mondj már valamit.” Kinézek az ablakon, süt a nap, szinte nem is látszik, hogy tél van. Elmosolyodok. „Kérdezd meg december végén!” Ezzel határidőt szabtam magamnak, de addig eldöntöm, végül is van rá majdnem egy teljes hónapom. Evés után kimentünk sétálni. Csalóka volt a napsütés, nem melegedett nagyon fel, épp csak pluszt mutatott a hőmérő, de levegőre vágytam. A szomszédos kis utcák otthonos

sávjain egyre halványabban sütött a nap, de még mutatta, hogy lenne ereje. Péter nem öltözött túl vastagon, hisz az autóban meleg van, nem úgy öltözött, hogy sok időt töltsön kint, így negyedóra múlva visszajöttünk. Behuppantunk a fotelbe, és simogatni kezdtem az arcát. Tudja, hogy fontos nekem, tudom, hogy fontos vagyok neki, de hirtelen úgy érzem, túl nagy kérés ez. Van biztos állásom, otthonom, itt van a családom, itt vannak a barátaim. Mondhatni mindenem megvan. Simogatom az arcát, és keresem az otthonos kis görbületet a szája szélén. Megölel, és mint aki olvas a gondolataimban, azt súgja: „Tudom, hogy úgy érzed, nem igazságos, de minden opciót figyelembe vettem.” S finoman felkap és bevisz a hálóba. A nap hátralévő részét ott töltjük, vagyis még pár órát, hisz nemsokára jön érte Zalán, és itt maradok egyedül, a nagy dilemmával és ezzel az úrral, amit Péter hagy maga után. Képes leszek-e ilyen nagy váltásra, vagy inkább a megszokott biztonság mellett szavazok? Érzem, hogy ez egyben a kapcsolatunk végét is jelentené, azt meg – őszintén – nem szeretném.

Budapest, sportuszoda, Taubert-szobor